Výměnný pobyt Frýdek-Místek - Bretten , Bretten

Onoho sobotního večera přešlapovala naše skupinka dobrodruhů z řad studentů GPB na parkovišti a bedlivě vyhlížela autobus. S úderem deváté jsme se konečně dočkali. Pár lidí ihned vyběhlo vpřed s jasným cílem- zabrat místa vzadu. Pak už jen zbývalo vyslechnout pár mravních pouček od rodičů, rozloučit se a vyrazit směr Bretten.

Po třech hodinách jízdy na většinu z nás padla únava, ale našli se i jedinci, kteří dostali chuť na „půlnoční svačinku“, a tak ničí potraviny nebyly v bezpečí.

Krátce po osmé ranní jsme dorazili do malebného městečka Würzburg. Tam nás čekala šestihodinová zastávka, během níž jsme si prohlídli celé město a také se jako správní čeští turisté fotili snad s každým sloupem, co nám stál v cestě. Mosty přes Mohan byly plné lidí, kteří si povídali, popíjeli víno a užívali si slunečného počasí typicky jarních dnů. Ve dvě jsme zamávali Würzburgu a konečně se vydali přímo do Brettenu.

Čtvrtá hodina odbila a my dorazili ke gymnáziu Edith Steinové, kde jsme se měli poprvé naživo setkat s lidmi, kteří se na týden stali naší rodinou. Většinu z nás ovládla nervozita a na školním dvorku se strhnul menší povyk. Poté, co jsme se všichni seznámili se svými výměnnými partnery, nás přivítali v aule školy, a pak už nás čekal samostatný program s rodinami.

Druhý den ráno jsme se sešli ve škole. Dobrou půl hodinu jsme si my Češi povídali zážitky ze včerejška a navzájem si představovali své nové přátele. Pak jsme navštívili cisterciácký klášter v Maulbronnu, který je dnes prestižním gymnáziem s humanitním zaměřením. Prohlídka byla rozdělena na dvě části po jedné hodině. První částí byla prohlídka samotná a v druhé jsme si ve výtvarné dílně zkoušeli vyrobit malou knížku. Zpět do hostitelských rodin jsme se tedy všichni vraceli s vlastními výtvory, které později posloužily jako dárky domů. Z kláštera jsme přijeli zpět do školy, kde jsme poobědvali a odpoledne vyrazili do ulic Brettenu a na radnici. Tam jsme se dozvěděli bližší informace o městě a obdrželi upomínkové předměty. Všichni jsme byli velmi unavení, ale i přesto jsme se večer sešli v hospůdce a někteří z nás ochutnali pravé německé pivo. Mimo to jsme prolomili ledy a rozpovídali se jak se svými výměnnými partnery, tak s jejich přáteli.

Úterý bylo francouzské. Hned ráno jsme vyrazili do Štrasburku prozkoumat budovu parlamentu. Poutavý výklad v anglickém jazyce byl doplněn o praktickou ukázku jednání parlamentu. Našim překladatelem byl pan profesor Polčák a nutno dodat, že si vedl znamenitě. Jeho občasné české úpravy či vložky do textu nás velmi pobavily. Jen se mi zdá, že naši němečtí přátelé, kteří na nás vrhali tázavé pohledy při každém našem záchvatu smíchu, nebyli prohlídkou nějak zvlášť nadšeni. Poté jsme se přesunuli do centra města, kde jsme měli na pár hodin rozchod. Naši výměnní partneři nás pozvali na oběd a pak jsme se toulali Štrasburkem. Ulicemi se linula vůně drahých parfémů a hudebníci, malíři, tanečníci či jiní umělci dodávali městu zvláštní kouzlo. A zatímco v České republice „zdobí“ zdi budov či velké dlaždice vesměs vulgarismy, ve Štrasburku můžeme na těchto místech spatřit citáty typu „carpe diem“. Naše česko-německá skupinka na chvíli spočinula na břehu řeky Ill a kochala se nádherným panoramatem úterního odpoledne v kouzelném městě.

Středeční dopoledne jsme strávili v aule gymnázia. Naši němečtí přátelé si pro nás připravili prezentaci, ve které nám nastínili, co je typické v jejich zemi. Následně jsme byli rozděleni do skupinek po šesti lidech (vždy tři Němci a tři Češi). Každý tým si zvolil téma (např. kultura, školství,

jídlo, sport…) a zjišťoval rozdíly a shody mezi Čechy a Němci. Odpoledne jsme absolvovali exkurzi ve firmě BLANCO.

Ve čtvrtek ráno jsme se opět sešli v aule školy a prezentovali své včerejší výtvory. Dozvěděli jsme se spoustu nových informací a skvěle se bavili. Po prezentaci jsme se přesunuli do města Stuttgart na prohlídku automobilového a dopravního muzea Daimler-Benz. Byla zde vyobrazena celá automobilová historie s ukázkami starých a nových modelů závodních aut, formulí a autobusů. Po návštěvě muzea jsme se podívali ještě do centra Stuttgartu a navštívili Státní galerii výtvarného umění, která byla plná zajímavých soch, obrazů a objektů.

V pátek jsme se vypravili do Heidelbergu - města s nejstarší univerzitou v Německu, kde nás čekala prohlídka nádherného zámku. Po zdolání 315 schodů, které k monumentu vedly, následovala půlhodinová přestávka, vyplněná hlavně odpočíváním po vysilujícím, kondici prověřujícím výšlapu. Pod pojmem „prohlídka zámku“ si většina z nás představovala procházení chladných místností za doprovodu výkladu plného nezapamatovatelných jmen a letopočtů. Místo toho nás na zámku uvítala česky mluvící průvodkyně, která nás naopak nezatěžovala čísly a jmény, ale podrobně nám popsala stravování a hygienu tehdejší doby i se všemi detaily, které nejsou pro slabé žaludky. Nadšení z prohlídky nakonec zvítězilo nad všudypřítomnou zimou a dalšími schody. Proto na odpolední nákupy v centru města a následující plavbu lodí po okolí Heidelbergu odcházeli všichni dobře naladěni. Večer jsme se opět všichni sešli, popovídali si a zatančili. Rodiče výměnných partnerů byli velice shovívaví, a tak většina z nás odcházela z večírku až okolo půlnoci.

V sobotu jsme měli individuální program, což pro mnohé představovalo celodenní nákupy v Brettenu a okolních městech. Všichni jsme se snažili si tento den co nejvíce užít, protože jsme si uvědomili, že jsme zde poslední den, a tak jak někteří ještě v pondělí tesknili po svých postelích, dnes se k odjezdu nikdo neměl. V sedm hodin večer jsme se zavazadly dorazili do školy na závěrečný rozlučkový večírek. Atmosféra byla trošku posmutnělá, takže jsme se asi po hodině a půl odebrali ven. Na školním dvorku jsme utvořili veliký kruh a Němci nás začali učit říkanky a popěvky pro malé děti. A my je na oplátku naučili pár našich. A tak jsme zpívali a křičeli z plných plic. Na okamžik jsme zapomněli na všechny starosti a smutky, včetně toho, že za necelou hodinu Bretten opustíme. V půl desáté jsme se hromadně vrátili do auly školy. Učitelé a rodiče na nás tázavě a lehce pobaveně pohlíželi, ale na vysvětlování už bylo vskutku málo času. Téměř všichni jsme si sedli k jednomu stolu a povídali si, hráli hry a němečtí výměnní partneři se marně pokoušeli naučit slovo „řeřicha“.

„Autobus je tady za tři minuty,“ oznámil jeden z učitelů asi okolo 21:45. Strhl se povyk. Vlna nesouhlasných reakcí zaplavila aulu. Ale nedalo se nic dělat. Začali jsme se loučit s novými přáteli a s rodiči výměnných partnerů. Naházeli jsme kufry do úložného prostoru autobusu, zabrali si místa a opět vyběhli na to úplně poslední rozloučení. Po dalších deseti minutách začínal být řidič netrpělivý, proto demonstrativně zavřel dveře, aby i ti poslední z nás, kterým se nechtělo Bretten opouštět, pochopili, že nastal čas odjezdu. Zuřivě jsme mávali, až dokud nám všichni nezmizeli z dohledu. Při cestě zpět jsme nebyli moc hluční. Nebyla nálada a všichni jsme byli unavení.

V šest hodin ráno jsme byli v Praze, kde jsme měli devět hodin čas. Po dvouhodinovém dospávání v autobuse se neúnavní nákupní maniaci opět vydali na maraton po pražských obchodních centrech, zatímco zbytek zakotvil ve Starbucks či v McDonaldu. Od třetí hodiny odpolední jsme byli opět na cestě a s úderem osmé doma. Ihned po příjezdu jsme začali plánovat, co všechno podnikneme

s našimi výměnnými partnery, jakmile nás navštíví. Všichni se na jejich příjezd moc těšíme a na Bretten budeme ještě dlouho vzpomínat.

Eva Linhart